

רגע לפני כניסת השופטת

ויקטוריה אוסטרובסקייה, פותח פקידהעור את דלת

הלישכה. ליד כסֵּי־המישפט (מימין) יושב המקליט ולפני כסא השופטת ניצב המיקרופון. מתחת לדלפק יושבת המתמחה של השופטת. על הספסל הראשון, עם הגב לצופים,

יושבים עורכי־הדין: (משמאל לימין) עדנה ארבל, פרקליטת המחוז שרה סירוטה (בפרופיל), פרקליט־המדינה גבריאל בן, הסניגור תוסייהכהן, והסניגור רם כספי. האחרון בשורת הפרקליטים הוא עורך־הדין משה מרון, סניגורו של גבאי. בקידמת התמונה, עם הגב לצופים: יושב מימין — השר אהרון אבו־חצירא ולידו משה גבאי.

את הקאריירה הפוליטית שלו. מכיוון שהעיתוי היה כלי־כך חשוב, לא הסכימו הסניגורים לשמיעה מיידית של התיק עליידי הנשיא, וזה דחה את שמיעתו בהתאם לנוהל הרגיל, לתאריך שנקבע מראש, לחרי דש יולי. לפני השופטת שהיתה קבועה לדון בו.

הנימוקים שניתנו לבקשה היו, כי אם המישפט יתנהל בירושלים, יהיה לשר קל יותר למלא את חובותיו בכנסת, מאשר אם המישפט יתקיים בתל־אביב. אולם נאשם במישפט פלילי חייב להיות נוכח בבית־המישפט במשך כל מהלך הדיון. לכן יהיה על השר ממילא לבלות את רוב זמנו בתוך אולם בית־המישפט, עד לסיום

מישפטו, אלא אם כן יפטור אותו בית־המישפט מחובה זו, ויתיר לו להיעדר מהישיבות. לכך יש כבר תקדים של הח"כ לשעבר שמואל פלאטרו־שרון. מישפטו היה ארוך מאוד והשופטים נעתרו לבקשת הסניגורים, ופטרו את הח"כ מחובת ישיבה בבית־המישפט. וכך היה פלאטרו־שרון חופשי למלא את תפקידו בכנסת.

אם יבקש השר בקשה כזו מבית־המישפט, וישוחרר מחובת נוכחות, יוכל, כמובן, למלא את כל חובותיו בירושלים, ואילו אם לא ייעתר לו בית־המישפט, יהיה ממי־לא עסוק במשך פרקי זמן ארוכים בתוך אולם בית־המישפט, ולא יוכל להגיע לכניסתו. התרגיל היה שקוף עוד יותר, מכיוון שלסניגוריה היה ידוע יותר מחצי שנה מראש כי המישפט עומד להיערך בתל־אביב, והיא לא התלוננה קודם לכן.

כאשר הגיע לבסוף מועד הדיון לפני השופטת, טענו הסניגורים טענה מקדרי מית, כי אין סמכות לדון את השר, עד שלא תסיר הכנסת שנית את חסינותו, שהוקנתה לו בעת בחירתו לכנסת העשירית. השופטת דחתה את הטענה ועמדה להתחיל בדיון, כאשר פנו הסניגורים, שלמה תוסייהכהן ורם כספי, לבית־המישפט הגבוה לצדק, כדי שהוא יחליט אם יש צדק בבקשתם זו, אם לאו.

העתירה ארכה זמן רב, ובניתיים קבעה השופטת תאריכים חדשים למישפט, והחרי ליטה שהוא יתקיים במועדים אלה, אלא אם כן יחליט בינתיים הבג"ץ אחרת. הבג"ץ קיבל את דעתה של השופטת, ודחה את עתיירתו של השר. ואז יצא המרצע מן השק.

התקדים של פלאטרו־שרון

הבקשה האחרונה של הסניגורים, להחלפת מקום הדיון מתל־אביב לירושלים, היתה תרגיל שקוף, אם לבקשות הקודמות היו סיבות מישפטיות אמיתיות, הרי הבקשה שהוגשה לנושא בית־המישפט העליון להחליף את מקום השיפוט, היה לה רק פירוש אחד — הסניגוריה מבקשת שופט אחר.

הלוחמים

פרקליטת־המחוז שרה סירוטה מציגה מיסמכים לעורך־הדין שלמה תוסייהכהן, סניגורו של אהרון אבו חצירא (משמאל). באמצע, פרקליט־המדינה גבריאל בן, שמייצג את המדינה יחד עם שרה סירוטה ועדנה ארבל.

עילה לפסול

את השופטת?

באשפת החיציים המישפטיים של הסניגוריה נותר רק עוד חץ אחד. הסניגורים יכלו לפנות לשופטת בבקשה מקדמית שהיא תפסול את עצמה, אילו מצאו עילה לכך. אולם צעד כזה היה עלול לקומם את השופטת נגדם, ולכן, גם אם שקלו הסניגורים צעד כזה, הם נמנעו ממנו. אולם כמו בכל מישפט אחר, אם במהלך המישפט תאמר השופטת מילים שיוכלו להתפרש כהבעת דעה, יוכלו הסניגורים לבקש או את פסילתה, אך אין כל ביטחון כי הזדמנות כזו תצוץ.

בישיבה הראשונה שהתקיימה השבוע, הופיע לאולם הדיונים גם ידידו ואיש־סודו של השר, המיסעודן אלי רונן, הוא נראה זורח ומלא מרץ, והסתודד עם השר רגעים ארוכים. עורכי־דין שזכרו את מילי־חמתו של רונן בזיגל, נזכרו בחדוות הקרב של המיסעודן, האיש גייס לפעולה ירקנים, קצבים ועסקני־שילומים מגרמניה, כדי שיעידו נגד בנימין זיגל. האם ינסה כעת את כוחו במילחמת חורמה בשופטת? **איננה אלקן**